

ζει την ιστορική ταβέρνα του «Φάουστ». Στο άναμμα του γλεντιού, στά φρούτα, θυμηθήκαμε και τον Έξαρχο. Τον θυμήθηκα εγώ. Σήκωσα το ποτήρι και ήπια στην υγεία του. Στη μάχη κι άραχλη την υγεία του. Γιατί, πάνω στην πρόποσή μου, τους έκαμα γνωστό, που ίσως να μην το ξαίρανε, πώς ο Έξαρχος ποΐδγαλε τη «Νεότητα» στη Σμύρνη, κ' ήρθε δώ, με σακατεμένη υγεία, να συνεχίσει με τα «Φύλλα» του τη σθησιμένη, κυριολεκτικά κι μεταφορικά, Νεότητά του. — τους έκαια γνωστό πώς ο Έξαρχος τώρα χαροπαλεύει στο Μαρούσι, φθισικός και στερημένος από ό,τι του χρειάζεται για να πεθάνει ήρεμα.

Οι Σμυρνιοί λόγιοι συγκινηθήκανε από τα λόγια μου κι άμέσως εκεί, στη Μεγάλη Ταβέρνα του Γιαννούλη, τάποφασ'σανε να μοΐ δώσουνε πενήντα, εκατό λίρες — δε θυμάμαι καλά πόσες — νάν του τις φέρω έδώ, όχι τόσο για ύλική συντροπή, όσο για να παρηγορηθεί που δέν ξεχάστηκε από τους όμοτεχνους

πατριώτες του. «Έχουμε κάπιο σύλλογο, είτε ένα απ' αυτούς, κι ο Σύλλογός μας έχει τόσες λίρες. Άς στείλουμε λοιπόν άμέσως στο Θεοδωράκη!»

Στο γλέντι είτανε όλα σκεδόν τα μέλη του Συλλόγου. Κι όλα τα μέλη τη δεχτήκανε με συγκίνηση την πρόταση. Τι συγκινητική σκηνή! Ποτέ δε θά την ξεχάσω. Όπως ποτέ δε θάν το ξεχάσω πώς γύρισα στην Άθήνα, δίχως να τα καταφέρω να δγάλω, για τον Έξαρχο, ούτε ένα γροσί από το ταμείο του Συλλόγου τους, αν και δυό τρείς φορές τους θύμησα... τη δωρεά τους!

Ο Ροδάς, θυμούμαι, μοΐ είπε τότε πώς αποφασίστηκε να γίνει κάτι γενναιότερο, δηλ. κάποιο παράσταση κτλ. και να μπορέσουν έτσι να στείλουν, όχι εκατό ψυρόλιρες, μα ένα ποσό σημαντικό στον Έξαρχο. Στο μεταξύ τους πρόλαβε ο Χάρος, βλέπετε. Πάντα προλαβαίνει ο Χάρος κάθε γενναίω πράξει στον τόπο μας.

Δ. Π. Τ.

ΤΟ ΠΟΥΡΓΚΑΤΟΡΙΟ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

Η σελίδα αυτή, αφιερωμένη, αποκλειστικά στους νέους, τους πρωτόβγαλτους, θά είναι, να πούμε, το Πουργκατόριο που θά μπαίνουνε σ' αυτό όσοι νέοι δείχνουνε πώς κάτι έχουνε να πουνε σήμερα και κάτι καλύτερο σίγουρα αύριο.

MORTUS

...Το σκοτάδι γύρω με πνίγει... Το τριξίμο των κλαδιών με τρομάζει...

Ανατριχιάω!...

Βογγητά γύρω άκούω... Στριγγές φωνές..

Φωνές πονεμένες...

Το φεγγάρι μπτωμένο, ματώνει τους σπασμένους κορμούς, τα καμένα φύλλα των δέντρων...

Μάτια νεκρών γυάλινα, σπαδιά σπασμένα... Ξαναδίνοντας, φεγγοβολούν λάμπες άπαίσιες...

Κάπιο κανόνι στά πλάγια ριχμένο με ψηλά τις αποκόμενες τον ρόδες, μ' άνθρωπο μοιάζει, που το Θεό μουντζώνει...

Άλλιμονο, πονάω...

Σ' όνειρο τάχα βρίσκομαι;... Βαρύς θραχνάς τα στήθια μου πλακώνει;... Κατάρα... Άνθρωπος έγώ, τόλμησα να σηκώσω ντουφέκι ενάντια σ' άλλους...

Ματωμένα τα χέρια μου με γλιστερό πηχτό αίμα, κολλούνε...

—Μάρνα, πονάω...

Άκου... Τα κοράκια άπαίσια κράζουν, τροφή ζητώντας... Για κοίτα... Τα μάτια μου ου σκοτάδι ξεχωρίζουνε... Ξεσκίζουν κοντά μου τα στήθια κάποιου συντρόφου...

Άλλιμονο... Βοήθεια ζητάς σύντροφε... Μη τάχα μπορώ να σε βοηθήσω;...

Η γλώσσά μου ξεράθηκε... Τα χείλια μου καίνε...

—Ω, πώς διψάω...

Το πηχτό κρύο αίμα της πληγής μου ρουφάω...

Βογγάζ, σύντροφε!... Τα κοράκια... Τόν Προμηθέα που σου μάθαιναν σχολειό θυμάσαι; Αυτός απ' το τραγούδι των Ωκεανίδων παρηγοριότανε... Μά μεις;... Άυστηχοιμένοι...

Τη μάνα κράζεις;... Με βία σ'ς χώρισαν; Οί Νόμοι;... Η Πατρίδα; χά... χά... Πεθαίνεις είπες; Μη, σύντροφε, φοβάμαι μόνος...

Ένα κοράκι πάνω μου φτερουγίζει... Άυστηγία... Φοβάμαι μόνος... Σ' ακολουθάω σύντροφε... Νιώθω πώς πεθαίνω... Φοβάμαι...

—Μάρνα πονάω... Τα στήθια μου σκίζουν...

1921

Π. Πιτρίνης

Τ' ΟΝΕΙΡΟ

—Μάρνα μου, είδα στον ύπνο μου πώς κάρφωνα σε-
(νίδα...)

—Το «κάρφωμα» είναι δύναμη· καλό τ'όνειρο γιέ μου.

—Κι άκόμα τον πατέρα μας σάλογο καθάλλαρη...

—«Τάλογο» θά πει γλήγορα· καλό κι αυτό, παιδί μου.

—Είδα και τον Πνευματικό και με ξομολογούσε...

—«Πνευματικός» — ξαλάφρωση και χαίρου το, παιδί μου.

Μά τ'όνειρο είχε άλλως πιαστεί κι αλλιώς ξηγιώ-
(τόν :

—«Το κάρφωμα» το φέρετρο και «τάλογο» ο Χά-
(ρος :

κι ο «ξομολόγος» — ο παπάς που θά τον κοινωνούσε.

Άριστ. Βενιαρέλης

ΣΥΜΠΟΝΙΑ

(Της Μπ. Λαμ.)

Χειμώνα, κάπιο άπόδραδο, με το τραγούδι του βορριά στο δάσος άγαπούλα μου, σέρνω τα δήματά μου.

Θρηνώ κι ο γκιώνης μου κρατά συντρόφι πάνω στα
(δεντριά,

που γέρνουν συμπονώντας με, κι αυτά, στο πέραςμά
(μου.

ΔΕΙΛΙΝΟ

Τὸ μονοπάτι πήραμε
στὸ δειλινό, καὶ βγήκαμε μπροστὰ στὸ νεραϊδένιο
στ' ὁλόδροσο ἀνθοκῆπι καὶ στ' ἀπόμακρο,
πὲ δειλινὸ μενεξεδένιο.

Καὶ γόμισες, παιδούλα μου, δροσάνθια τὸ κανίστρι
(σου,
τὰ ντάφυλλα, ἀσπρόκλινα, ἀνθιά λογ-ῶ-λογιῶνε·
καὶ στὸ κανίστρι σου πικρὰ μ' εἶδες ποῦσκεις κ' ἔ-
(κλαψα,
σκληροῦς-σκληροῦς στὸ δειλινὸ θανάτους λουλουδιῶνε.
Λήμος Πομόνης

ΑΠΟ ΤΟΤΕΣ...

Ἐνα μεσημέρι ὁ Στέφανος ἔσκυψε κοντὰ στὸ πρό-
σωπό μου. Τὰ μάτια του τὰ πράσινα εἶτανε φωτεινὰ
σὰν τὴν ἀλήθεια, κ' ἡ ψυχὴ μου βαφτίστηκε μέσα
τους. Οἱ ἀστραπὲς τῆς λίγο ἀγρίας ματιᾶς του φο-
βέρισαν τὴ σκέψη μου καὶ ἀπὸ τότες τὸν ἀκολουθεῖ
παντοῦ, κ' ἡ ψυχὴ μου θέλει πάντα νάπλώνεται στὸ
καταπράσινο λειβάδι τῶν ματιῶν του.

Ἐνα μεσημέρι ὁ Στέφανος ἔσκυψε ἀμίλητος καὶ
φίλησε τὴν καρδιά μου. Τὰ χεῖλια του ρούφηξαν κά-
θε ξένη ἀγάπη πού εἶτανε μέσα της, καὶ μὲ τὰ ντε-
λικάτα ρουθούρια του φύσηξε ὅλη τὴ φλόγα τῆς δι-
κῆς του.

Ἀπὸ τότες, ἕνα αἷμα πυρωμένο μοῦ φλογίζει τὴν
καρδιά, καὶ θέλω νὰ γέρω μὲξί του πάντα, στὴν ἀ-
κροποταμιᾶ...

Κ. Τς.

ΑΓΑΠΗΣ ΛΟΓΙΑ

Περπατώντας στίς μύτες τῶν παπουτσιῶν σου,
προχωροῦσες σιγὰ σιγὰ στὴν ἀμυγδαλιά. Ἀπλωσες τὸ
κρινένιο σου χέρι, κι ἄρπαξες τὸν τζίτζικα πού ἀνύ-
ποπτα ξιφαλλε τὸ τραγοῦδι του. Τὸν ἔκλεισες στὴν
παλάμη σου καὶ ὕστερα τ' ἀνοιξες τὴ φυλακὴ του
καὶ πέταξε.

...Κρημμένος πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη, τᾶδλεπα ὅλ'
αὐτά. Καὶ εἶδα, ὁμορφὴ κόρη, τὸν τζίτζικα πού, ὕ-
στερα ἀπὸ ἕνα δυὸ γόρους, ἤρθε καὶ κάθισε πάλι
στὴν ἴδια μυγδαλιά.

Κεφάλαια γιατί ἔδωκα. Ἦθελε νὰ δεχτεῖ ξανά τὸ
ἀπαλὸ χᾶδι ἀπὸ τὰ κρινένια σου τὰ χέρια.

Dorina

ΕΣΥ!

Στὴν ἀδερφή Νοσοκόμα Δ)δα Καίτη
Κωνσταντινίδου ἀπὸ εὐγνωμοσύνη.

I

Πρὶν τὸ νυστέρι τοῦ γιατροῦ στὴ σάρκα μου χωθεῖ,
ἦνός βαρὺς, νευρωτικός, τὰ μάτια μου σφαλαίει...
Ὑπνος πού τόσο μου ἡ καρδιά ἡ μαύρη πεθυμᾷ.
γιά πάντα νὰ μοῦ ῥθεῖ!

II

Κι ὄντας ἐξύπνησα, σιὰ ἐσένη εἶδα ὀρθή!
Κ' εἶδα τ' ὠχρό σου πρόσωπο νὰ μοῦ χαμογελάει,
Ποῦ θάρρεψα πὼς στέκοινταν γλυκώδεις στὸ πλάι
καὶ Μάννα κι Ἀδερφή!

Νοσοκομεῖο 19.4.20

Γεώργιος Μ. Καλομενέπουλος

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ

"ΟΙ ΝΕΟΙ,, ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

Ἀπὸ τὴ Σμύρνη μᾶς στάλθηκε τὸ «Καταστατικὸ
τῆς συντροφιάς Οἱ ΝΕΟΙ». Τὸ πρῶτο ἄρθρο τοῦ
Καταστατικοῦ λέει καὶ τὸ σκοπὸ τῆς Συντροφιάς:
«Σκοπὸς τῆς εἶναι ἡ φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ
μόρφωση τῶν «Νέων». Αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὸν ἐπιτυ-
χαίνει μὲ: 1) Φιλολογικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ βραδία,
2) Ἰδρυσις βιβλιοθήκης, 3) Διάλεξεις, 4) Διαγω-
νισμοί, 5) Ἐκδοσὴ βιβλίων καὶ περιοδικῶν, 6) Ἐ-
κδοσὴ τεχνικὰς παραστάσεως καὶ συναυλίας, 7) Ἐκδρο-
μαί, 8) καὶ καλλιτεχνικὰ μαθήματα.

Τὴν ἀποστολὴν τοῦ Καταστατικοῦ τοὺς τὴ συντρο-
φίαντες, τὰ καλὰ παιδιά τῆς Σμύρνης, μὲ τὸ ἀκόλου-
θο γράμμα.

Σμύρνη 25 Ὀκτωβρίου 1921.

Ἀγαπημένε μας δάσκαλε,
Πρῶτα πρῶτα ἀφισέ μας νὰ σοῦ σφίξουμε θερ-

μὰ τὸ χέρι καὶ νὰ Σε συγχαροῦμε ἀπ' τὴν καρδιά
μας γιὰ τὶς μεγάλες, ἀληθινὰ, προσπάθειάς Σου νὰ
κρατήσεις τὸ «Νουμά» στὸ σκαλὶ τῆς Τέχνης πού
τοῦ πρέπει.

Λογίζομαστε κ' ἐμεῖς κάτι ἀπ' τὰ παραλλάδια τῆς
τέχνης καὶ παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπ' τὸ πρῶτο φυλλά-
διο τῆς καινούργιας Σου λογοτεχνικῆς περιόδου,
Σοῦ γράφουμε δυὸ λέξεις ..

Εἴμαστε «Οἱ ΝΕΟΙ» τῆς Σμύρνης, καὶ θέμε νὰ
λασσανιστοῦμε κάπως πὺρ ἀνοιχτά. Θὰ βροῦμε φιλο-
ξενία στὴν ξεχωριστὴ Σου σελίδα: Ἀν. ἐννοεῖται,
τῆς ἀξίζουμε! Αὐτὸ θέλαμε νὰ Σε ρωτήσουμε. Δὲν
ἀμφισβάζουμε γιὰ τὴν ἀπάντησίν Σου, γιατί ξαίρου-
με πὼς θάβγει ἀπὸ μιὰ γενναία καρδιά τοῦ «Νοι-
μά», πού κλεῖ τόσο καὶ τόσα ὑψηλὰ καὶ καλὰ συναι-
στήματα, μὰ θὰ θέλαμε νάχομε ἐκδηλωμένη τὴ
συμπάθειά Σου γιὰ τοὺς «ΝΕΟΥΣ» τῆς Πατρίδας
τοῦ Ὀμήρου,